

Зимна приказка

Ето, че залезе
Слжнцето далеч,
И крила разпери
Зимний вихър веч.

Почва да се спуща
Ношната тъма,
Всички сме се сбрали
В стаята дома.

Вжв кюшето баба
Кротичко плете,
Мама мжлчаливо
С прелцата преде.

Огжня блешука
И свещта трепти,
Колко джлга, джлга
Зимна нош си ти!

Да заспя немога
В тоя ранен час
И кжм мойта баба
Се обржщам аз:

— Бабо, като сноши
Разкажи ми ти,
Приказчица нова
Пжлна с красоти. —

И започва баба
Сжс треперящ глас, —
И пред мен застава
Чуден мир завчас.

Виждам аз палата
В злато да блести,
Чудната градина
С бисерни врати.

Птичката вжлшебна
Как я уловил
Царски син — красавец
Там, когато бил.

Как вжлка — злодеец
Му довел жена,
Как вжлшебна била
Тя, като луна.

Приказката слушам
И сжрдце немей,
Вятжра в коминя
Все зловешо пей...

Свирам се до баба...
Нейний глас звучи,
Сладжк сжн налегна
Моите очи.

И на сжня виждам —
Чуден, чуден край
Кат на сина царски
Моя лик сияй.

Царската градина
С бисерни врати,
Виждам я пред мене
Цяла да цжвти.